

bende indtægt, hvis den skal indbetales koncentreret i en kort periode, og hvis bindingen er af kort varighed.

d) Sammenfattende må det således siges, at der ved afgiftsforhøjelser, henholdsvis bunden opsparing, med samme incidens vil være en klar tendens til, at afgiftsforhøjelser reducerer forbruget stærkere end en bunden opsparing.

3. Til denne forskel mellem virkningen af afgiftsforhøjelser og bunden opsparing med samme incidens kommer så, at der typisk må regnes med, at incidensen af de to foranstaltninger vil være væsentlig forskellig.

For afgiftsforhøjelserne kan man efter alt at dømme regne med, at de ret højt op i indkomstniveauet hviler med samme relative vægt på indkomster af forskellig størrelse for derefter for de højere og højeste indkomstgrupper at hvile med lidt aftagende vægt.

For en bunden opsparing vil incidensen naturligvis i høj grad afhænge af pålignings-

skalaen, men medmindre antallet af opsparingspligtige — og dermed også det administrative arbejde ved ligning og opkrævning — skal være meget stort, må det forventes, at et stort antal personer med lave indtægter fritages for bunden opsparing. Svarende hertil må påligningen i de højere indkomstgrupper øges væsentligt, såfremt der skal opnås samme provenu som ved afgiftsforhøjelserne. Begge disse forhold — fritagelserne i bunden og merprovenuet i toppen — vil tydeligt nok tendere mod at formindske virkningen på forbruget (jfr. punkt 2) i sammenligning med den virkning, der opnås gennem afgiftsforhøjelser.

4. Såvel de forskelle i incidens, der er beskrevet i punkt 3, som de forskelle i virkning, der — jfr. punkt 2 — må forventes ved samme incidens, medfører således, at en bunden opsparing må ventes at have en væsentlig svagere forbrugsbegrænsende effekt end afgiftsforhøjelser, der indbringer det samme provenu.